

אמר להו רב ששת לעבדי בית ראש הגולה:
אהדמו לי הדמי דחיותא [סדרו לפני את
חלקי הבהמה]!

אייתו תלת ברעי אותיבו קמיה [הביאו שלש
רגלים והניחו לפניו].

אמר להו רב ששת: הא [האם] בהמה זו
בעלת שלש רגלים הואי [היתה]?!?

שמעו זאת העבדים, פסוק, אייתו הרא
מעלמא אותיבו קמיה [חתכו רגל אחת
מבהמה אחרת בעודה חיה, שהיא אבר מן
החי, והביאו לפניו].

אמר ליה רב ששת לשמעיה [לשמשו]:
אותביה נמי להך דירך [הניח לפני גם את
הרגל שאצלך]. אותבה [הניחה השמש].

אמר להו רב ששת לעבדי בית ראש הגולה:
האי [בהמה זו] וכי בת חמש רגלים הואי
[היתה]?

אמר ליה ראש הגולה לרב ששת, משנוכח
בצדקתו של אב ששת: אי הכי [אם כך],
ליעבדו קמיה [שמעיה] דמר וליכול [שיכינו
את הבשר לפני שמשו של אדוני, שיווכח
שעושים הכל בכשרות, ואז תוכל לאכול]
בלי חשש.

אמר ליה: לחיי [בסדר].

קריבו תבא קמייהו [הביאו שולחן לפניהם],
ואייתו קמיה בישרא [והביאו לפניו בשר],
ואותיבו קמיה ריפתנא דחנקא חמתא
[והניחו העבדים לפניו בתוך הבשר עצם
קטנה מכף הירך שיכולה לחנוק] שרב ששת
היה עוור, וחשבו שלא יראנו ויאכל ויחנק.

גשישה [מישש את הבשר] והרגיש באותו
עצם.

ושקלה [ונטל אותה] את כל חתיכת הבשר,
וכרכה בסודריה.

לכתר דאכיל [אחרי שאכלו], ראו את רב
ששת שכרך משהו בסודרו, ורצו לבדוק
מהו.

אמרי ליה העבדים:

איגניב לן כסא דכספא [נגנב לנו כוס א-טו
מכסף], והחלו לבדוק את כולם, ולחפש
שמא אחד מהסועדים גנבו.

בהדי דקא מעייני ואתי [בזמן שהיו בודקים
ובאים], אשכחה [מצאוה] את חתיכת הבשר
דכרכה בסודריה.

אמרי ליה העבדים לראש הגולה: חזי מר
[יראה אדוני] דלא מיכל קא בעי, אלא
לצעורן [שאינו רוצה לאכול אלא רק לצער
אותנו], שהרי לאחר כל מה שנעשה עבורו,
לא אכל.

אמר להו רב ששת: אנא מיכל אכלי, וטעמי
ביה טעמא דחיוורא [אני אכלתי, וטעמתי בו
טעם של בשר בהמה בעלת שחין], ולכן לא
גמרתי לאכול.

אמרי ליה העבדים: חיוורא לא עביד לן
האידנא [לא חשטנו היום בהמה בעלת
שחין]!

אמר להו רב ששת: בדקו את עור הבהמה
בדוכתיה, במקומו של עצם זו בכף הירך,
ותמצאו בעור שהוא לבן.

דאמר רב חסדא: כתם אובמא בחיוורא
[שחור בעור לבן], וכתם חיוורא באובמתא
לבן בעור שחור — סימן ללקותא היא, שהיה
שם חולי ונהפך העור ללבן.